

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Kateřiny Horákové a soudců JUDr. Olgy Římalové Mgr. Ing. Davida Bokra ve věci

navrhovatelů: **a) KORFIN s. r. o.**, IČO 35780185, sídlem Blumentálska 2725/13, 811 07 Bratislava,
zastoupeného Mgr. Tomášem Nachtigallem, advokátem, sídlem Pravdova 1077, 342 01 Sušice,
 b) OSDA – ČR – DKF, IČ 75097419, sídlem Nádražní 532/157, Přívoz, 702 00 Ostrava,

za účasti: **1) Rybářství Třeboň a. s.**, IČO 60826851, sídlem Rybářská 801, 379 01 Třeboň,
 2) Rybářství Třeboň Hld. a. s., IČO 46678191, sídlem Rybářská 801, 379 01 Třeboň,
zastoupených JUDr. Ing. Janem Zrzaveckým, Ph.D., advokátem, sídlem Revoluční 1003/3, 110 00 Praha 1 - Staré Město,

o přezkoumání přiměřenosti protiplnění, k odvolání navrhovatele a) proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. ledna 2018, č. j. 13 Cm 2702/2009-482,

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se ve výrocích I., II., III. a IV. potvrzuje s tím, že hlavním akcionářem se rozumí společnost Rybářství Třeboň Hld. a. s. a výše jistiny činí 692 Kč.
- II. Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku V. mění tak, že navrhovatelům a) a b) se náhrada nákladů řízení vynaložených za soudní poplatky a právní zastoupení nepřiznává; navrhovatel b), účastník 1) a účastník 2) jsou povinni zaplatit navrhovateli a) na nákladech řízení vynaložených na znalečné každý částku 30 000 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku VI. mění tak, že navrhovatel a), navrhovatel b), účastník 1) a účastník 2) jsou povinni zaplatit na náhradě nákladů řízení státu na účet Krajského soudu v Českých Budějovicích každý částku 1 779 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- IV. Navrhovatel a) je povinen zaplatit účastníkům 1) a 2), k rukám jejich právního zástupce, na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 12 729,20 Kč, do tří od právní moci tohoto usnesení.
- V. Ve vztahu mezi navrhovatelem b) a účastníky 1) a 2) nemá žádný z nich právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kalousková.

Odůvodnění:

1. V záhlaví uvedeným usnesením soud prvního stupně výrokem I. určil výši přiměřeného protiplnění společnosti Rybářství Třeboň, a. s. (dále jen „společnost“) za 1 akcii o jmenovité hodnotě 774 Kč částkou 304,20 Kč; výrokem II. určil výši přiměřeného protiplnění společnosti za 1 akcii o jmenovité hodnotě 165 Kč částkou 64,90 Kč. Soud prvního stupně dále výrokem III. hlavnímu akcionáři uložil povinnost navrhovateli a) zaplatit částku 692,50 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení, tam specifikovaným, od 16. 3. 2010 do zaplacení. Výrokem IV. pak uložil hlavnímu akcionáři povinnost zaplatit navrhovateli a) úrok ve výši 3,40 % Kč p. a. z částky 692,50 Kč od 2. ledna 2010 do zaplacení. Výrokem V. žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Výrokem VI. uložil navrhovateli a) povinnost zaplatit státu na náhradě nákladů řízení znalečné ve výši 7 116 Kč na účet Krajského soudu v Českých Budějovicích.
2. V daném řízení se jedná o druhé rozhodnutí ve věci. Soud prvního stupně přechozím usnesením ze dne 5. dubna 2013, č. j. 13 Cm 2702/2009-298, určil výši přiměřeného protiplnění společnosti za 1 akcii v nominální hodnotě 774 Kč částkou 304,20 Kč; výrokem II. určil výši přiměřeného protiplnění společnosti za 1 akcii v nominální hodnotě 165 Kč částkou 64,90 Kč; výrokem III. oběma žalovaným společnostem uložil povinnost navrhovateli a) zaplatit částku 692 Kč. Výrokem IV. pak uložil navrhovateli a) povinnost zaplatit státu na náhradě nákladů řízení znalečné ve výši 7 116 Kč na účet Krajského soudu v Českých Budějovicích, a výrokem V. žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.
3. K odvolání navrhovatelů Vrchní soud v Praze jako soud odvolací napadené usnesení soudu prvního stupně usnesením ze dne 27. dubna 2016, č. j. 14 Cmo 13/2014-373, zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
4. Odvolací soud shledal, že soud prvního stupně pochybil při určení výše spravedlivé hodnoty přiměřeného protiplnění za akcie menšinových akcionářů společnosti, když se nezabýval výši spravedlivého vypořádání ke správnému datu. Soud prvního stupně při zadání úkolu znaleckému ústavu nestanovil správné datum, k němuž má být výše přiměřeného protiplnění společnosti zkoumána. Rozhodným dnem pro stanovení výše přiměřeného protiplnění je den přechodu vlastnického práva, nikoliv den konání valné hromady, která o právu výkupu účastnických cenných papírů rozhodla. V projednávané věci je rozhodným dnem 2. leden 2010. Dále soudu prvního stupně vytknul, že nerozhodl o úroku dle § 183m odst. 2 obch. zák. (který náleží automaticky, aniž o něj navrhovatel výslovně požádá), jakož i to, že opomenul rozhodnout o navrhovatelem a) požadovaném zákonném úroku z prodlení z rozdílu mezi výši přiměřeného protiplnění stanoveného soudem a výši protiplnění stanoveného hlavním akcionářem, tímto uplatněným nárokem se soud prvního stupně nezabýval vůbec. Odvolací soud dále uvedl, že soud prvního stupně pochybil zároveň v tom, že povinnost k plnění uložil oběma společnostem. Osobou oprávněnou z práva výkupu účastnických cenných papírů je hlavní akcionář. Odvolací soud proto soudu prvního stupně uložil doplnit dokazování, tak by bylo na jisto postaveno, jaká je hodnota podniku a z ní odvíjející se výše přiměřeného protiplnění za akcie menšinových akcionářů společnosti ke dni přechodu vlastnického práva k akciím, tedy ke dni 2. ledna 2010; a znovu o návrhu na přezkoumání výše poskytnutého protiplnění rozhodnout. Dospěje-li pak k závěru, že jeho výše nebyla přiměřená, určí jeho výši a neopomene rozhodnout o návrhu navrhovatele a) na zaplacení požadovaného plnění spočívajícího v rozdílu výše protiplnění určeného soudem a výše protiplnění stanoveného hlavním akcionářem a rozhodne o požadovaném příslušenství dle návrhu navrhovatele a) obsaženém na č. l. 23 spisu, o kterém nebylo dosud rozhodnuto. K primární otázce - otázka volby metody ocenění předmětných akcií, jež je v řízení rozporována, odvolací soud odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. června 2012, sp. zn. 29 Cdo 2214/2010, dostupné, shodně jako další citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu, na webových stránkách

www.nsoud.cz., v němž Nejvyšší soud zformuloval a odůvodnil závěr, podle kterého volba metody ocenění při určování hodnoty podniku společnosti pro účely určení výše přiměřeného protiplnění ve smyslu ustanovení § 183k obch. zák. závisí na poměrech posuzované společnosti. Zásadně proto není možné paušálně a obecně určit, která z metod připadajících v úvahu je pro stanovení hodnoty podniku vhodná, posouzení této otázky je součástí odborného posouzení znalce s ohledem na poměry dané společností. V tomto směru lze soudu prvního stupně přisvědčit.

5. V intencích závazného právního názoru a pokynů odvolacího soudu, po doplněném dokazování soud prvního stupně, kdy kromě dodržení zákonné prekluzivní lhůty shledal i aktivní věcnou legitimaci navrhovatelů k podání předmětného návrhu, vyšel mj. z toho, že:

- navrhovatel a) byl akcionářem společnosti s počtem 10 kusů listinných akcií na majitele o jmenovité hodnotě 774 Kč a navrhovatel b) byl akcionářem společnosti s počtem 79 kusů listinných akcií na majitele o téže jmenovité hodnotě;

- dne 29. října 2009 rozhodla valná hromada společnosti o přechodu všech účastnických cenných papírů na hlavního akcionáře – účastníka 2) společnost Rybářství Třeboň Hld. a. s. (dále jen „hlavní akcionář“) podle § 183i a násl. zákona č. 513/1991 Sb. obchodního zákoníku ve znění účinném k tomuto datu (dále jen „obch. zák.“);

- hlavní akcionář dosavadním vlastníkům akcií poskytl protiplnění ve výši 235 Kč za jednu akcii za jednu akcii o jmenovité hodnotě 774 Kč a částku 50 Kč za jednu akcii o jmenovité hodnotě 165 Kč;

- usnesení valné hromady bylo zapsáno do obchodního rejstříku; zveřejněno v Obchodním věstníku bylo dne 2. prosince 2009;

- podle znaleckého posudku Ing. Petra Šímy, zpracovaného k objednavce hlavního akcionáře ve spolupráci se společností NSG Morison Advisory s. r. o., byla tržní hodnota společnosti stanovena výnosovou metodou pomocí diskontovaných peněžních toků (DCF) částkou 50 154 000 Kč a účetní hodnota vlastního kapitálu ke dni 30. června 2009 (k tomuto datu byly známy poslední hospodářské výsledky společnosti) částkou 255 727 000 Kč. Hodnotu jednoho kusu akcie v nominální hodnotě 774 Kč pak znalec stanovil částkou 215 Kč, hodnotu jednoho kusu akcie s nominální hodnotou 165 Kč pak znalec stanovil částkou 46 Kč. Znalecký posudek soud prvního stupně hodnotil jako přesvědčivý a srozumitelně vysvětlující závěry, ke kterým znalec dospěl, včetně historických souvislostí a odůvodnění použití zvolené metody. Z vyjádření tohoto znalce k námitkám k jím zpracovanému znaleckému posudku dle soudu prvního stupně vyplývá, že ocenění bylo provedeno s ohledem na účel a předmět ocenění a s přihlédnutím k všeobecně uznávaným zásadám, včetně metodických pokynů stanovených Komisí pro cenné papíry a ČNB; metodika, kterou při zpracování svého posudku zvolil, je metodikou standardní. Znalec považuje výnosový přístup a aplikovanou metodu diskontovaných peněžních toků za relevantní způsob ocenění akcií pro daný účel, poskytující informaci o tržní hodnotě, zohledňující vnitřní a vnější potenciál společnosti. Hodnota akcií této společnosti byla stanovena pomocí výnosové metody založené na předpokladu pokračování činnosti společnosti i v budoucím období. Účetní hodnotu znalec nepovažuje za směrodatnou a relevantní k podání informace ve vztahu k určení tržní hodnoty společnosti k datu ocenění. Účetní hodnota, představující rozdíl majetku a závazků evidovaných dle účetních postupů a principů, je ve výsledku odtržena od ekonomické reality a má nízkou vypovídací schopnost ve vztahu k tržní ceně společnosti. Majetkovou metodu by použil pouze tehdy, pokud by se jednalo o převody majetku v rámci společnosti, kdy není cílem stanovit tržní hodnotu společnosti. Nemovitý majetek společnosti hodnotil jako výrobní prostředek a majetek společnosti jako majetek, který je schopný generovat zisk. Součástí nemovitého majetku

společnosti je i majetek, který dle jeho názoru není na trhu likvidní, resp. většinu tohoto majetku by si mohl koupit zase jen ten, kdo by chtěl podnikat s předmětem podnikání v rybářství, neboť součástí nemovitého majetku jsou i majetky, které bez podnikatelské činnosti nemají žádnou hodnotu (např. přístupové cesty, provozní budovy a další);

- podle znaleckého posudku vypracovaného soudem ustanoveným znaleckým ústavem Vysokou školu ekonomickou, Institut oceňování majetku se sídlem v Praze (dále též jen „znalecký ústav“), jehož úkolem bylo „posoudit, zda je výše protiplnění za jednu akcii společnosti o jmenovité hodnotě 774 Kč ve výši 215 Kč a za jednu akcii společnosti o jmenovité hodnotě 165 Kč ve výši 50 Kč přiměřená, příp. v jaké výši mělo být protiplnění za akcie společnosti o jmenovité hodnotě 774 Kč, resp. 165 Kč, poskytnuto“. Znalecký ústav pro ocenění použil metodu založenou na analýze budoucího očekávaného výnosového potenciálu společnosti, tedy metodu ocenění volných peněžních toků (DCF). Metodou DCF stanovil výslednou hodnotu výše přiměřeného vypořádání za 1ks akcii společnosti o nominální hodnotě 774 Kč v intervalu 241,30 Kč až 367,10 Kč, přičemž nejpravděpodobnější hodnota se jevila znaleckému ústavu částkou 304,20 Kč. Za 1ks akcii společnosti o nominální hodnotě 165 Kč se pohybuje v intervalu 51,40 Kč až 78,30 Kč, kdy nejpravděpodobnější hodnotě odpovídá dle znaleckého ústavu částka 64,90 Kč za 1 akcii. Ocenění provedl znalecký ústav k 29. říjnu 2009 (tj. k datu konání valné hromady), jež si sám zvolil, neboť datum, k němuž má být výše přiměřeného protiplnění stanovena, soudem prvního stupně určeno nebylo. Znalecký ústav zdůvodnil použití konkrétní zvolené metody, v daném případě není likvidační hodnota spodním limitem pro posouzení výše protiplnění; vysvětlil, proč se nezabýval jednotlivými hodnotami nemovitého majetku společnosti, neboť zadání posudku bylo posoudit přiměřené protiplnění, nikoliv stanovit nejvyšší možnou teoretickou dosažitelnou hodnotu podniku;

- na základě žádosti soudu prvního stupně znalecký ústav zodpověděl položenou otázku „jaká je výše přiměřeného protiplnění za akcie menšinových akcionářů společnosti ke dni 2. ledna 2010“. Z dodatku znaleckého posudku č. 1 se podává, že i k datu ocenění 2. ledna 2010 se výše přiměřeného protiplnění za jednu akcii společnosti o nominální hodnotě 774 Kč pohybuje v intervalu 241,30 Kč až 367,10 Kč, přičemž nejpravděpodobnější hodnotou se jeví částka 304,20 Kč; a za jednu akcii společnosti o nominální hodnotě 165 Kč se pohybuje v intervalu 51,40 Kč až 78,30 Kč, kdy nejpravděpodobnější hodnotě odpovídá dle znaleckého ústavu částka 64,90 Kč za 1 akcii. Znalecký ústav se rovněž vypořádal s námitkami navrhovatele a) k rozporovanému použití výnosové metody DCF, jakož i k použití konkrétních přírážek, zejména odkázal na závěry uvedené ve znaleckém posudku k těmto nastoleným otázkám, kdy je nutné posoudit vždy daný konkrétní případ. Navrhovatelem a) prosazované stanovení likvidační hodnoty společnosti znalecký ústav nepovažuje v daném případě za vhodné, neboť pokud je základní premisa, že společnost funguje, není žádný důvod předpoklad, proč by měla být likvidována. Pokud jde o listiny předložené navrhovatelem a) k otázce použití přírážek a likvidační metody znalcem (specifikovaných v bodu 24. odůvodnění usnesení soudu prvního stupně) znalecký ústav setrval na svých závěrech vypracovaného znaleckého posudku s tím, že žádná z předložených listin se netýkala oceňované společnosti; dle předložených listin žádná indicie nenavádí tomu, že by likvidační metoda ocenění společnosti měla být vyšší.

6. Soud prvního stupně se zabýval argumentací navrhovatelů o nesprávně stanovené výši přiměřeného protiplnění, kdy ocenění společnosti bylo dle jejich mínění provedeno chybně a vedlo ke značnému podhodnocení stanovené výše přiměřeného protiplnění. Oba navrhovatelé obhajovali metodu ocenění společnosti metodou majetkovou na principu tržních hodnot a likvidační metodou. Dle soudu prvního stupně se znalecký ústav dostatečně vyjádřil k námitkám účastníků, dostatečně a přesvědčivě odůvodnil zvolenou oceňovací metodu, přičemž i dle názoru soudu prvního stupně námitka navrhovatelů, že by společnost měla být oceněna jinou metodou a

měla být zohledněna část hodnotného nemovitého majetku společnosti, je absurdní, za situace, kdy se oceňuje společnost jako celek, tedy nikoli pouze jednotlivé lukrativní části nemovitého majetku společnosti. Použití zvolené znalecké metody ocenění u fungující společnosti soud prvního stupně považuje za logické, dostatečně odůvodněné, když však volba metody znalce nebyla zrušovacím důvodem. Znalecký ústav dle soudu prvního stupně podaný znalecký posudek zcela obhájil.

7. Soud prvního stupně hodnotil zejména přesvědčivost vypracovaného znaleckého posudku co do jeho úplnosti ve vztahu k zadání, logického odůvodnění jeho závěrů a soulad s ostatními provedenými důkazy. Soud prvního stupně jej považoval za logický a přesvědčivý, znalecký ústav se vyjádřil k nastolené otázce dostatečně a srozumitelně, použité metody a modely znalecký ústav přiléhavě a přesvědčivě odůvodnil.
8. Soud prvního stupně na základě provedeného dokazování hlavním akcionářem poskytnuté protiplnění za akcii nepovažoval za přiměřené. Proto podanému návrhu vyhověl a určil, že přiměřená výše protiplnění za jednu akcii v nominální hodnotě 774 činí 304,20 Kč a za jednu akcii v nominální hodnotě 165 Kč činí 64,90 Kč, vycházejí z intervalu stanoveného ve znaleckém posudku znaleckým ústavem za užití výnosové metody DCF (§ 183k obch. zák.). Soud prvního stupně se rovněž vypořádal se s požadavkem navrhovatele a), aby mu plnění, spočívající v rozdílu soudem určené výše protiplnění a již poskytnutého protiplnění, včetně požadovaného příslušenství – zákonný úrok z prodlení, jakož i obvyklého úroku dle § 183m odst. 2 obch. zák. Výše obvyklého úroku (3,4 % p. a.) vychází z úrokové sazby dle statistiky ČNB pro poskytování korunových úvěrů poskytovaných bankami pro nefinanční podniky ČR.
9. Při rozhodování o nákladech řízení mezi účastníky soud prvního stupně postupoval podle § 150 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. prosince 2013 (dále jen „o. s. ř.“), konstatuje, že sice v zásadě byli navrhovatelé ve věci úspěšní, neboť soud o výši přiměřeného protiplnění rozhodl jinak, než jak vyplynulo z posudku předloženého hlavním akcionářem, avšak tento rozdíl byl velmi nepatrný, neboť interval k výši přiměřeného protiplnění začínal na své nižší hranici částkou, která korespondovala se znaleckým posudkem předloženým hlavním akcionářem. Současně vzal zřetel i na skutečnost, že jednání především navrhovatele a) nebylo úplně standardní, jak vyplývá z emailové korespondence zástupce navrhovatele a) se zástupcem společnosti, kdy navrhovatel poukazuje na možnost zvážení narovnání se „žalovanými“ společnostmi s odkazem na výši navrhované částky, bude-li ovšem tato odpovídat „podnikatelskému záměru“ navrhovatele a na snahu společností řešit věc s navrhovatelem a) smírně, v souladu se žalobním petitem. Současně soud prvního stupně zohlednil i výši nákladů řízení, především nákladů za znalecký posudek v porovnání s přisouzenou částkou, kdy tzv. úspěch navrhovatelů ve sporu považuje téměř za nicotný. Soud tedy o nákladech řízení rozhodl tak, že žádnému z účastníků nepřiznal právo na jejich náhradu.
10. Výrok VI. usnesení soud prvního stupně odůvodnil pouze odkazem na § 148 odst. 1 o. s. ř.; náklady řízení vzniklé státu tvoří část znaleckého, jež nepokrývá složená záloha.
11. Proti usnesení soudu prvního stupně podal navrhovatel a) odvolání, domáhaje se zrušení napadeného usnesení a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
12. Odvolatel namítá, že byť soud prvního stupně vady vytýkané odvolacím soudem napravil (ale zčásti s pochybením), tak v základu věci (o výši přiměřeného protiplnění) opět rozhodl nesprávně. Nad rámec uvedeného má odvolatel za to, že i odvolací soud se ve svém kasačním rozhodnutí zmýlil, když za základní otázku tohoto řízení označil problematiku volby metody ocenění a v podstatě tak znalci vyhradil právo, aby tento určil výši protiplnění, jak se mu zlíbí, nad rámec posouzení odborných otázek.

13. Odvolatel snáší výhrady k postupu soudu prvního stupně v daném řízení, se závěry soudu prvního stupně nesouhlasí. Jeho stěžejní odvolací námitky zejména směřují proti závěrům znaleckého posudku a metodám, které znalece při jeho zpracování zvolil, a výši obvyklého úroku. Veškeré své námitky odvolatel podrobně a obsáhle rozvádí.
14. Odvolatel odkazuje na svou argumentaci uplatněnou před soudem prvního stupně, jakož i v předchozím odvolacím řízení, zejména pokud jde o metodu znalce použitou ke stanovení výše přiměřeného protiplnění; opakovaně polemizuje se závěry znaleckého posudku, ilustruje rozdíl mezi výnosovým oceněním a oceněním majetkovým, které považuje za správné. Zdůrazňuje, že o metodu DCF primárně nejde, nýbrž jde o to, co znalecký ústav opomenul odhadnout. Odvolatel namítá, že zpeněžitelná tržní cena vlastního majetku oceňované společnosti je mnohem vyšší než znaleckým ústavem odhadnutá výnosová hodnota společnosti, a že ignorováním tržní ceny majetku společnosti byl navrhovatel velice hrubě poškozen. K otázce ocenění společnosti na bázi likvidační metody se odvolatel podrobně vyjadřuje. Má za to, že v daném případě likvidační hodnota společnosti je dolní mezí její hodnoty a pokud by ocenění jakékoliv jiné kategorie hodnoty bylo nižší než hodnota likvidační, je nutno společnost ocenit ve výši likvidační hodnoty. Odvolatel dále uvádí, že znalecký ústav měl sám (právě v důsledku upozornění odvolatele a jím snesené argumentace) stanovit i likvidační hodnotu oceňované společnosti. A když tak neučinil, měl mu to soud prvního stupně uložit, neboť soudu přísluší znalci uložit stanovit likvidační hodnotu oceňované společnosti.
15. Odvolatel dále poukazuje na chybné hodnocení důkazu znaleckým posudkem ze strany soudu prvního stupně. Soud je dle ustálené judikatury (kterou odvolatel cituje) povinen přihlídnout ke všem podstatným okolnostem spojeným s vytěsněním; znalec je vždy povinen své závěry řádně odůvodnit a takové odůvodnění podléhá posouzení soudem co do jeho úplnosti a vnitřní logiky, co do souladu s ostatními podstatnými okolnostmi spojenými s vytěsněním, jakož i co do souladu s ostatními důkazy.
16. Odvolatel má rovněž za to, že se soud prvního stupně nevypořádal s námitkou chybného provedení výnosové metody DCF znaleckým ústavem. Rovněž snáší výhrady k neprovedení důkazů (které specifikuje) soudem prvního stupně pro jejich nadbytečnost. Odvolatel dále soudu prvního stupně vytýká vadný postup při zadávání dodatku znaleckého posudku. Znalecký úkol měl být zadán usnesením, nikoliv jen jakýmsi dopisem. K zadání se tak nemohl nikterak vyjádřit, tvorba bazálního východiska (stěžejního důkazu), na kterém soud prvního stupně založil napadené usnesení, trpí podstatnou procesní vadou.
17. Odvolatel dále zdůrazňuje, že předmět daného řízení není bagatelní, byť odvolatel disponoval pouze 10 ks akcií o jmenovité hodnotě 774 Kč; předmětné řízení má daleko širší rozměr, působí tzv. erga omnes. Soud nerozhoduje jen o nárocích k 10 uplatněným akciím odvolatele, ale o nárocích k takřka 53 000 akcií (6 437 ks akcií o jmenovité hodnotě 774 Kč a 46 517 ks akcií o jmenovité hodnotě 165 Kč).
18. Odvolatel se následně vyjadřuje k problematice úročení (k otázce jím požadovaného zákonného úroku z prodlení a „tzv. automatického úroku“).
19. Odvolatel v této souvislosti výslovně uvádí, že otázku zákonného úroku z prodlení soud prvního stupně vyřešil správně. Při řešení otázky tzv. automatického úroku soud prvního stupně správně určil počáteční den, avšak pochybil při stanovení jeho výše (procentní sazby). Výši tohoto úroku je nutno odvozovat od objemu protiprávně zadržovaných peněz, které měli získat vytěsnění

akcionáři, k čemuž je přílevnější statistika úvěrů v objemu do 7,5 mil Kč. Dle odvolatele správná procentní sazba je 5, 57 % p. a.

20. Odvolatel se dále vyjadřuje k otázce solidární odpovědnosti hlavního akcionáře a společnosti. Pokud by odvolací soud nadále odmítal pojetí solidární odpovědnosti, dává ke zvážení pojetí ručení společnosti za závazek hlavního akcionáře vyplatit vytěsněným akcionářům rozdíl mezi přiměřeným protiplněním a protiplněním původně vyplaceným, včetně příslušenství.
21. Konečně i nepřiznání nákladů řízení považuje odvolatel za pochybení soudu prvního stupně. Nepřiznání náhrady nákladů řízení považuje za zcela bezprecedentní zásah do práva na přístup k soudu, poukazuje na to, že soud od odvolatele vybral zálohu na vypracování znaleckého posudku, odvolatel byl ve věci úspěšným, navýšení protiplnění není marginální, jde o nárůst o takřka 30 %. Aplikace ustanovení § 150 o. s. ř. přichází do úvahy pouze výjimečně.
22. Společnost a hlavní akcionář navrhovali potvrzení napadeného usnesení. S odvoláním nesouhlasí, nesouhlasné stanovisko s argumenty odvolatele blíže rozvádějí. Jsou přesvědčeni, že závěry, které v odborné otázce učiní k tomu způsobilý a erudovaný soudní znalec, mají vyšší vypovídající hodnotu než závěry učiněné právním zástupcem navrhovatele a). Závěry učiněné znaleckým ústavem k otázce hodnoty přiměřené výše protiplnění jsou velmi blízké závěrům znalce Ing. Šímy. Námitky navrhovatelů vyplývají právě z jejich nesouhlasu s výběrem oceňovací metody. Správnost a vhodnost aplikace výnosové metody DCF byla v řízení dostatečně prokázána, odvolání nepřináší žádné nové argumenty. Účastníci 1) a 2) v tomto směru odkazují na veškerá svá podání a vyjádření učiněná v probíhajícím řízení, rovněž poukazují na závěry vyslovené odvolacím soudem v předchozím rozhodnutí.
23. Dodávají, že závěry znaleckého posudku vypracovaného Ing. Šímou i znaleckého ústavu jsou velmi podobné. Zdůvodnění závěru znaleckého posudku vypracovaného soudem ustanoveným znalcem je dostatečně přesvědčivé, úplné, vnitřně logické, odůvodňující aplikaci výnosové metody.
24. K otázce úrokové sazby dle § 502 obch. zák., tj. úrokové sazby ve výši 3,4 % p. a. uvádějí, že je třeba vycházet z celkového zadlužení hlavního akcionáře, neboť je to právě on, komu vzniká povinnost poskytnout protiplnění spolu s příslušenstvím ve shodě s účetní závěrkou a který by musel řešit financování částky k výplatě protiplnění. Nelze akceptovat názor odvolatele, který operuje s úrokovou sazbou pro malé úvěry.
25. Pokud jde o výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky, jsou účastníci 1) a 2) toho názoru, že soud prvního stupně důvody pro postup dle ustanovení § 150 o. s. ř. dostatečně objasnil.
26. V neposlední řadě pak účastníci 1) a 2) uvádějí, že jim není známo, proč se navrhovatel a) odvolal proti té části výroku III., v němž mu soud přiznal jím požadovaný zákonný úrok z prodlení, když z obsahu odvolání je zřejmé, že se ním ztotožňuje.
27. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal usnesení soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že odvolání navrhovatele a) není důvodné.
28. Podle čl. II bodu 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se s účinností od 1. 1. 2014 mění občanský soudní řád a některé další zákony, se pro řízení zahájená před nabytím účinnosti tohoto zákona použije občanský soudní řád ve znění účinném do 31. 12. 2013; předmětné řízení bylo zahájeno dne 30. 12. 2009.
29. Právní poměry vzniklé přede dnem 1. 1. 2014 se řídí dosavadními právními předpisy (oddíl I § 3028 odst. 3 přechodných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku a § 775

zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích), zde zákonem č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníkem, ve znění účinném ke dni konání valné hromady, jež rozhodla o využití práva výkupu účastnických cenných papírů společnosti hlavním akcionářem, jak správně soud prvního stupně posoudil.

30. Podle § 183k odst. 1 obch. zák. vlastníci účastníci cenných papírů mohou od okamžiku obdržení pozvánky na valnou hromadu, případně od okamžiku oznámení jejího konání požádat soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění; není-li toto právo využito do měsíce ode dne zveřejnění zápisu usnesení valné hromady podle § 183l do obchodního rejstříku, zaniká.
31. Podle § 183 k odst. 3 obch. zák. soudní rozhodnutí, kterým bylo přiznáno právo akcionáře na jinou výši protiplnění, je pro hlavního akcionáře a společnost závazné co do základu přiznaného práva i vůči ostatním vlastníkům cenných papírů. Promlčecí doba začíná běžet ode dne právní moci rozhodnutí, a to vůči všem oprávněným osobám, bez ohledu na to, zda byly účastníky řízení.
32. Podle § 183l odst. 3 obch. zák. uplynutím měsíce od zveřejnění zápisu usnesení do obchodního rejstříku podle odstavce 1 přechází vlastnické právo k účastnickým cenným papírům menšinových akcionářů společnosti na hlavního akcionáře.
33. Podle § 183m odst. 2 obch. zák. dosavadním vlastníkům zaknihovaných účastnických cenných papírů vzniká právo na zaplacení protiplnění zápisem vlastnického práva na majetkovém účtu v příslušné evidenci cenných papírů a vlastníkům listinných účastnických cenných papírů jejich předáním společnosti podle § 183l odst. 5 a 6 a úroku ve výši obvyklých úroků podle § 502 ode dne, kdy došlo k přechodu vlastnického práva k účastnickým cenným papírům menšinových akcionářů společnosti na hlavního akcionáře.
34. Odvolací soud vychází ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, s nimiž se ztotožňuje, a na něž odkazuje (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. května 2004, sp. zn. 29 Odo 257/2002, ze dne 16. listopadu 2011, sp. zn. 29 Cdo 3450/2011). Správné je i jeho právní posouzení.
35. V projednávané věci není aktivní věcná legitimace navrhovatelů ani dodržení zákonné lhůty pro podání návrhu zpochybňována. Základem pro stanovení výše přiměřeného protiplnění za účastnický cenný papír společnosti je určení hodnoty podniku společnosti, což je otázka skutková, k jejímuž posouzení jsou nezbytné odborné znalosti (§ 127 o. s. ř.). Součástí odborného posouzení znalce je přitom i zvolení jedné nebo více metod ocenění s ohledem na poměry posuzované konkrétní společnosti. Zásadně proto není možné paušálně a obecně určit, která z metod připadajících v úvahu je pro stanovení hodnoty podniku vhodná, posouzení této otázky je součástí odborného posouzení znalce s ohledem na poměry dané společností. Výběr postupu a metody zcela záleží na samotném znalci, přičemž je třeba tyto použité metody řádně odůvodnit (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. června 2012, sp. zn. 29 Cdo 2214/2010). Určení výše přiměřeného protiplnění je pak otázkou právní, jež zcela náleží soudu, a i on musí své úvahy k této otázce náležitě srozumitelně a přesvědčivě ozřejmit. K této otázce volby metody ocenění předmětných akcií, jež je v řízení rozporována, se odvolací soud vyjádřil již ve svém předchozím usnesení; soudu prvního stupně v tomto směru zcela přisvědčil. Není přípustné určit znalci, jakou metodu má při zpracování zadaného znaleckého posudku použít.
36. Předně neobstojí námitky odvolatele o vadném postupu soudu prvního stupně při zadávání dodatku znaleckého posudku, byť soud prvního stupně znalecký ústav k jeho doplnění vyzval pouhým přípisem ze dne 28. června 2016 (č. l. 381 spisu). Soud prvního stupně postupoval v intencích závěrů předchozího zrušovacího rozhodnutí odvolacího soudu. Odvolací soud ve svém

předchozím usnesení soudu prvního stupně mj. uložil povinnost doplnit dokazování, tak aby bylo na jisto postaveno, jaká je výše přiměřeného protiplnění za akcie menšinových akcionářů společnosti ke dni přechodu vlastnického práva k akciím, tedy ke 2. lednu 2010 s tím, že v tomto směru se nabízí možnost doplnění dokazování doplněním znaleckého posudku ohledně případných změn v hospodářských poměrech společnosti, které ovlivňují výsledek přezkumu a výše protiplnění, a jež nastaly právě do okamžiku přechodu vlastnického práva. Všem účastníkům řízení bylo usnesení odvolacího soud doručeno, následný případný postup soudu prvního stupně byl tak seznatelný a předvídatelný. Postup soudu prvního stupně proto není vadou, jež by měla za následek nesprávné posouzení věci, na věci by nic nezměnilo ani zadání vypracování dodatku znaleckého posudku usnesením. Takové rozhodnutí spadalo do kategorie usnesení upravujících vedení řízení, proti kterým není odvolání přípustné. Znalecký ústav se pouze vyjádřil k případným změnám, jež mohly ovlivnit výsledek přezkumu a určení výše protiplnění k datu 2. ledna 2010, jiné zadání mu uloženo nebylo. Nad to nelze pominout, že znalecký ústav byl opětovně soudem prvního stupně k nastolené otázce slyšen; účastníci řízení nebyli na svých právech nikterak zkráceni, měli dostatečný prostor se ke znaleckému posudku, jakož i k jeho dodatku, vyjádřit a položit znalci otázky.

37. Námitce nesprávnosti zadání úkolu znalci lze přisvědčit v obecné rovině. Tento nesprávný postup soudu prvního stupně při zadání znaleckého úkolu však v dané věci neměl za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Znalecký ústav provedl ocenění podniku společnosti (tedy zodpověděl otázku skutkovou); skutečnost, že částku „připadající“ na jednu akcií společnosti označil posléze jako „přiměřené protiplnění“, nebránila soudu samostatně posoudit, zda tuto částku lze za přiměřené protiplnění (s ohledem na další skutečnosti) považovat (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. listopadu 2014, sp. zn. 29 Cdo 3359/2012).
38. Dle odvolacího soudu soud prvního stupně nijak nevybočil z mezí ustálené judikatury v otázce posouzení skutkové a právní povahy pojmu přiměřenosti protiplnění ve smyslu ustanovení § 183k obch. zák. Jak již odvolací soud uvedl ve svém předchozím zrušovacím usnesení (s odkazem na již shora citované usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. června 2012, sp. zn. 29 Cdo 2214/2010) určení hodnoty podniku, jež je obvykle základem pro stanovení výše přiměřeného protiplnění za účastnický cenný papír, je otázkou skutkovou, k jejímuž posouzení jsou nezbytné odborné znalosti. Součástí odborného posouzení znalce je při tom i zvolení jedné nebo více metod ocenění s ohledem na poměry dotčené společnosti. Volba příslušné oceňovací metody je tedy věcí znalce (jde o otázku odbornou), jakož i to jakým způsobem bude aplikována. Soudu nepřísluší do této volby jakkoliv zasahovat, tj. soud není povinen rozhodnout, jaká metoda má být pro stanovení hodnoty podniku použita, stejně jako posuzovat správnost jednotlivých metodologických rozhodnutí učiněných v rámci této metody. Je na znalci, aby řádně zdůvodnil volbu své metody; a toto jeho zdůvodnění podléhá posouzení soudu jen co do jeho logiky a úplnosti. Určení hodnoty podniku společnosti pak nelze samozřejmě ztotožňovat s určením výše přiměřeného protiplnění (jež náleží soudu, když jde o otázku právní). Při určení této výše soud samozřejmě z hodnoty podniku vychází, zohledňuje při tom i další v úvahu přicházející skutečnosti s ohledem okolností daného konkrétního případu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. ledna 2013, sp. zn. 29 Cdo 723/2011, jakož i nálezy Ústavního soudu ze dne 27. března 2008, sp. zn. Pl. ÚS 56/05, či nálezy Ústavního soudu ze dne 27. listopadu 2018, sp. zn. III. ÚS 647/15, dostupné, jako i další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu, na www.usoud.cz).
39. Pokud jde o námitky odvolatele týkající se provedených důkazů, jakož i výtky k postupu soudu prvního stupně ohledně navržených, avšak neprovedených důkazů, tyto odvolací soud nepovažuje za opodstatněné.
40. Předně je třeba uvést, že soud není povinen provést všechny účastníky řízení navržené důkazy. Tento závěr plyne jednak z ustanovení § 120 odst. 1, věty druhé o. s. ř., jakož i z ustálené judikatury

Ústavního i Nejvyššího soudu (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 8. ledna 1997, sp. zn. II. ÚS 127/96 či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. listopadu 2009, sp. zn. 29 Cdo 4089/2009). Opačný závěr pak nelze dovozovat ani z § 127a o. s. ř., jenž pouze upravuje postup při provádění důkazu tam uvedeným znaleckým posudkem, jestliže soud o provedení takového důkazu ve smyslu § 120 odst. 1 in fine o. s. ř. rozhodne. Soud prvního stupně přitom dostatečně odůvodnil, proč další důkazy, navržené navrhovatelem a), neprovedl. Odvolací soud má shodně se soudem prvního stupně za to, že jde o důkazy nadbytečné; pro danou věc a její posouzení irelevantní. Soudem prvního stupně provedené a doplněné (v intencích závazného právního názoru a pokynů odvolacího soudu) dokazování je ucelené a je dostatečným podkladem pro rozhodnutí ve věci samé. Soud prvního stupně provedl všechny potřebné důkazy, které přesvědčivě posoudil a zhodnotil jednotlivě v jejich vzájemných souvislostech a o takto ucelený komplex provedených důkazů opřel své závěry.

41. K otázce posouzení znaleckého posudku odvolací soud uvádí, že důkaz znaleckým posudkem soud hodnotí jako každý jiný důkaz (§ 132 o. s. ř.). Nemůže však přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů znalce, neboť soudci k tomu nedisponují potřebnými odbornými znalostmi, popř. je nemají v takové míře, aby takovýto přezkum mohli zodpovědně učinit (viz stanovisko Nejvyššího soudu ČR sp. zn. Cpj 41/1979, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 1/1981 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. dubna 2002 sp. zn. 25 Cdo 583/2001). Hodnocení důkazu provedeného podle § 127 o. s. ř. je tak v zásadě omezeno pouze na to, zda posudek znalce má formální náležitosti, zda provedený úkon byl učiněn řádně, tj. zda znalec dodržel soudem uložené zadání, tj. zodpověděl na otázky, resp. zadání soudu k předmětu znaleckého úkonu s určitě a srozumitelně vyloženým závěrem, který má oporu v podkladových materiálech, netrpí rozporů atd. Je na znalci, aby řádně zdůvodnil volbu té které metody ocenění, a toto odůvodnění podléhá posouzení soudu jen co do jeho úplnosti a vnitřní logiky (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. června 2012, sp. zn. 29 Cdo 3606/2010, ze dne 19. června 2012, sp. zn. 29 Cdo 2214/2010, ze dne 31. 1. 2013, sp. zn. 29 Cdo 723/2011). Odvolacímu soud je samozřejmě známa i rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. plenární náleží Ústavního soudu ze dne 23. září 2008, Pl. ÚS 11/08, rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 20. května 2008, sp. zn. I. ÚS 49/06, či rozhodnutí ze dne 30. dubna 2007, sp. zn. III. ÚS 299/06), která soudům poměrně striktně ukládá hodnotit znalecký posudek podle zásady volného hodnocení důkazů, neponechávat bez povšimnutí též věcnou správnost posudku a kriticky hodnotit i úplnost a bezvadnost podkladových materiálů, které znalec podrobuje svému zkoumání.
42. V rámci výše uvedených limitů hodnocení důkazu znaleckým posudkem má odvolací soud, že znalecký ústav odpověděl na všechny soudem položené otázky, se všemi námitkami účastníků se dostatečným způsobem vypořádal. Dle odvolacího soudu jsou závěry znaleckého posudku zcela přesvědčivé a srozumitelné. Znalec otázky volby metody pro zodpovězení nastolené odborné otázky věnoval patřičnou pozornost; volbu jím použitých metod dostatečně a přesvědčivě odůvodnil. Znalecký ústav pro ocenění společnosti použil metody výnosové, vycházející z provedené finanční a strategické analýzy a analýzy finančního plánu, předpokládá, že společnost má šanci dlouhodobého fungování (nepřetržitého chodu, tzv. „going concern“) na relevantně vymezeném trhu, který nabízí stabilní prostředí. Hodnotu společnosti spatřoval zejména v jejím výnosovém potenciálu, a stanovil ji za pomoci metody ocenění volných peněžních toků (DCF), ve variantě volných peněžních toků pro vlastníky a věřitele, tj. DCF Entity. Jako druhou metodu ocenění znalecký ústav zvolil metodu tržního přístupu (tj. metodu tržního porovnání), a jako další metodu (doplňkovou) zvolil majetkovou metodu ocenění (stanovení hodnoty pomocí metody účetní hodnoty vlastního kapitálu na principu historických cen). Znalecký ústav se vypořádal i s namítanou otázkou existence a ceny ryb. Tyto jsou zohledněny v položce „oběžná aktiva společnosti“, v jejichž rámci nejvýznamnější položku představovaly zásoby, které byly tvořeny zejména zvířaty (ryby, kachny, služební psi) a materiálem. Rovněž poukázal na uskutečňovanou

přeměnu (s rozhodným dnem 1. ledna 2006) – rozdělení společnosti Rybářství Třeboň odštěpením sloučením se společností Rybářství Tábor a. s. (pozn. odvolacího soudu), která přinesla podstatnou změnu z hlediska struktury aktiv, kdy došlo k výraznému mnohonásobnému nárůstu zásob (právě zvířat) oproti konci roku 2005 (na konci roku 2005 zásoby činily 10 522 tis. Kč, k 30. září 2008 138 494 tis. Kč, k 30. červnu 2009 122 803 tis. Kč).

43. Rovněž se znalecký ústav dostatečným způsobem vypořádal s otázkou ceny nemovitostí společnosti (rybníků), jejichž hodnotu posuzoval v kontextu zadaného znaleckého úkolu. Je nesporné, že společnost hospodaří na 7 426 ha rybníků, z čeho je v jejím vlastnictví 6 867 ha; zbylé plochy si společnost pronajímá. Znalecký ústav připustil obecně možnost majetkového ocenění vodních ploch. V daném případě však znalecký ústav s ohledem na unikátní charakter nemovitostí společnosti (rybníků) a jejich velmi rozsáhlou plochu uvedl, že umístění těchto vodních ploch na trh je těžko představitelné, jejich majetkové ocenění by vedlo k metodickým pochybením. Je třeba dodat, že produkční rybářství se vyznačuje poměrně nízkou rentabilitou způsobenou rostoucími cenami vstupu do hospodaření, je limitováno dlouhým reprodukčním cyklem, nelze ani pominout provozně nutné náklady na opravy a investice (sádky, líhně čerpačky, propustky, objekty, technologie apod.). Znalecký ústav při oceňování podniku vyšel ze základní premisy, že společnost funguje, není žádný předpoklad, proč by měla být likvidována; a proto použití likvidační metody znalecký ústav považoval za nevhodné a použil metody objasněné jak ve znaleckém posudku, tak v průběhu řízení, když ostatní metody, mající nulovou váhu pro vyhodnocení vyloučil.
44. Odvolací soud tak má za to, že znalecký ústav své závěry, k nimž při ocenění podniku dospěl, obhájil a lze z nich pro účely stanovení přiměřené výše protiplnění vyjít. Znalecký ústav k zodpovězení soudem zadaného úkolu použil metody ocenění podniku, jež jsou běžně používány; ze znaleckého posudku je zcela seznatelná hodnota podniku jako celku, z níž bylo možno v poměrech projednávané věci, na základě provedeného dokazování při určení výše přiměřeného protiplnění vycházet. Soud prvního stupně otázku skutkovou náležitě objasnil, a v návaznosti na to své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Svůj postup při určení výše přiměřeného protiplnění dostatečně odůvodnil; s nastolenou otázkou se dostatečně vypořádal. Hodnocení důkazů soudem prvního stupně v daném případě zcela respektuje zásady vyplývající z § 132 o. s. ř., jeho postupu není možno ničeho vytknout. Polemika odvolatele dle odvolacího soudu proto neobstojí. Odvolací soud proto shodně se soudem prvního stupně považuje částku 304,20 Kč za jednu akcii v nominální hodnotě 774 Kč a částku 64,90 Kč za jednu akci v nominální hodnotě 165 Kč (tj. střed znaleckým ústavem uvedeného intervalu), pro účely vypořádání menšinových akcionářů za hodnotu spravedlivou.
45. Pokud jde o uložení povinnosti zaplatit plnění spočívající v rozdílu výše protiplnění určeného soudem a výše protiplnění stanoveného hlavním akcionářem, odvolací soud se k této otázce již vyjádřil ve svém předchozím zrušovacím usnesení. Od závěrů zde vyslovených nemá důvodu se odchýlit. Odvolací soud pro úplnost, s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. února 2018, sp. zn. 29 Cdo 2551/2016, dodává, že akciové společnosti nesvědčí případná povinnost zaplatit dorovnání (rozdíl mezi protiplněním určeným usnesením valné hromady a přiměřeným protiplněním určeným soudním rozhodnutím) společně a nerozdílně s hlavním akcionářem; takovou povinnost zákonná úprava společnosti neukládá, ani neukládala. Osobou oprávněnou z práva výkupu účastnických cenných papírů je jen hlavní akcionář, který je povinen oprávněným osobám protiplnění vyplatit, a proto k zaplacení požadovaného rozdílu mezi výší přiměřeného protiplnění stanoveného soudem a výší protiplnění stanoveného hlavním akcionářem (jakož i požadovaného úroku) je toliko hlavní akcionář. Námitky odvolatele v tomto směru neobstojí.

46. Soud prvního stupně se rovněž správně vypořádal s otázkou práva na zaplacení obvyklých úroků s odkazem na § 183m odst. 2 obch. zák. Toto ustanovení určuje nejen výši případného úroku s odkazem na § 502 obch. zák. úroku, ale i den, od kterého úroky náleží. Navrhovateli a) tak kromě práva na zaplacení protiplnění vzniklo i právo na zaplacení úroku ve výši obvyklých úroků; tento úrok náleží automaticky, aniž je o něj výslovně požádáno, a není úrokem z prodlení. Úrok z prodlení podle § 369 obch. zák. pak soud akcionáři může přisoudit pouze tehdy, jestliže se jeho zaplacení domáhá. I s touto otázkou se soud prvního stupně vypořádal. V této souvislosti odvolací soud dodává, že výrok týkající se přiznání zákonného úroku z prodlení nebyl hlavním akcionářem napaden odvoláním, a proto zde není prostor pro případný věcný přezkum této otázky.
47. Úrok z úvěru (tj. obvyklý úrok) je vlastně cena (úplata) za užívání poskytnutých peněžních prostředků, a proto má hlavní akcionář dlužník zásadně platit tento úrok za skutečnou dobu užívání, tj. do doby skutečného zaplacení soudem určeného doplatku přiměřeného protiplnění. Tento obvyklý úrok není stanoven fixně, ale je závislý na tom, jaké úroky obvykle požadují banky v místě sídla dlužníka - hlavního akcionáře a v době vzniku rozhodné události, zde ke dni 2. ledna 2010, tj. ke dni přechodu vlastnického práva k účastnickým cenným papírům menšinových akcionářů společnosti na hlavního akcionáře, za úvěry jimi poskytované.
48. Jinak řečeno obvyklým úrokem se rozumí úrok účtovaný v daném čase a místě. Jednotlivé banky nezveřejňují úrokové sazby z jimi poskytovaných úvěrů; úroková sazba je určena individuálně, je dána konkrétním produktem, je výsledkem kombinace doby splatnosti, výše poskytované částky a dosaženého score klienta. Ani ČNB neeviduje „obvyklý úrok“ ve smyslu definice uvedené v § 502 obch. zák. Stanovení konkrétní výše obvyklého úroku ve smyslu § 502 obch. zák. tak přísluší soudu. Při stanovení této výše pak lze v každém konkrétním případě, zohledňujíc okolnosti dané věci, vycházet ze statistiky ČNB, kde je uveden přehled úrokových sazeb čerpaných úvěrů za dané období (podrobná statistika se nachází na webových stránkách ČNB, v části věnované statistickým údajům ČNB, v databázi ARAD). Při určování výše obvyklého úroku je však třeba brát v úvahu údaje pro uzavírání úvěrů za běžných podmínek, vycházejí pouze z obecných údajů uváděných v uvedeném systému ČNB pro nefinanční podniky bez kontokorentů, revolvingových úvěrů a pohledávek z kreditních karet (UK1), bez další bližší specifikace, neboť jak bylo výše uváděno, konkrétní úroková sazba je v daném místě a čase kombinací různých skutečností a faktorů.
49. Konkrétní výši požadovaného obvyklého úroku se soud prvního stupně zabýval; vyšel z úrokové sazby korunových úvěrů poskytnutých bankami nefinančním podnikům v ČR za první čtvrtletí roku 2010 ve výši 3,40 % p. a. Jeho úvahy jsou dle odvolacího soudu správné; odvolací soud se s nimi ztotožňuje.
50. K otázce nákladů řízení účastníků a státu je třeba předně uvést, že dané řízení je svým charakterem řízení nesporné. Soud zde není vázán návrhem, dokonce navrhovatel ani nemusí svoji představu o přiměřené výši protiplnění vtělit do petitu návrhu. Nelze proto poměřovat úspěch a neúspěch tak, jak je tomu ve sporném řízení. Navrhovatelé využili svého práva podle § 183k obch. zák. a obrátili se na soud s návrhem na přezkoumání přiměřenosti protiplnění. Soud návrhu podle § 183k obch. zák. vyhověl, ovšem ukázalo se, že představy navrhovatelů, s nimiž vyvolali toto řízení, které s sebou nese značné náklady, byly nadnesené. Naopak v dané věci vyplynulo, že plnění poskytnuté hlavním akcionářem se blíží spodní hranici intervalu určeného znaleckým ústavem (hlavní akcionář poskytl 235 Kč za jednu akcii o nominální hodnotě 774 Kč, spodní hranice znaleckým posudkem určená činí 241,30 Kč; hlavní akcionář poskytl 50 Kč za jednu akcii o nominální hodnotě 165 Kč, spodní hranice znaleckým posudkem určená činí 51,40 Kč). Je na soudu, aby posoudil, zda je poskytnuté protiplnění hlavním akcionářem přiměřené a spravedlivé; znalecký posudek slouží jako podklad pro závěr soudu. Lze tudíž obecně říci, že bylo-li návrhu vyhověno, náležela by

navrhovatelům podle výsledku řízení náhrada nákladů řízení v plném rozsahu; vždy je však na soudu, aby zároveň zvážil, zda nejsou dány důvody pro výjimečné užití § 150 o. s. ř.

51. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně shledal podmínky pro postup dle uvedeného ustanovení § 150 o. s. ř., vycházejí z obsahu spisu a charakteru daného řízení; okolnosti daného konkrétního případu postupu dle § 150 o. s. ř. tak nasvědčují. Na rozdíl od soudu prvního stupně má však odvolací soud za to, že je namístež uvedené ustanovení aplikovat toliko částečně, a vztáhnout ho pouze na navrhovatelí vynaložené náklady řízení na zaplacení soudních poplatků a nákladů na právní zastoupení. Jiná otázka je pak posouzení náhrady nákladů řízení navrhovatele a), který na základě usnesení soudu prvního stupně splnil povinnost uloženou pouze jemu a složil zálohu ve výši 120 000 Kč na důkaz znaleckým posudkem soudem ustanoveným znalcem.
52. Znalecký posudek byl vypracován, odměna byla znaleckému ústavu přiznána v celkové výši 127 116 Kč a byla mu již vyplacena. Část odměny ve výši 120 000 Kč byla znalci vyplacena ze složené zálohy, zbývající částka 7 116 Kč byla poskytnuta ze státních prostředků (a stala se tak nákladem řízení vzniklým státu). Odvolací soud má za to, že při posouzení těchto nákladů je třeba vycházet jak z nesporného charakteru předmětného řízení, tak i z toho, že znalecký posudek vyžádaný soudem byl v zájmu všech účastníků řízení, a to již proto, že v tomto řízení se stanoví výše přiměřeného protiplnění k jinému datu, než k jakému ho mohl stanovit posudek předkládaný valné hromadě hlavním akcionářem. Je proto na místě, aby se na nákladech znalečného, které byly vyplaceny ze složené zálohy a které vyplatil i stát, podíleli rovnocenně na jedné straně oba navrhovatelé a na straně druhé společnost spolu s hlavním akcionářem, tj. každý jednou čtvrtinou. Ze složené zálohy na znalečné v celkové výši 120 000 Kč tak na každého účastníka řízení připadá částka 30 000 Kč; a z částky 7 116 Kč, kterou na nákladech znalečného vyplatil stát, na každého z účastníků připadá částka 1 779 Kč.
53. Vzhledem k výše uvedenému odvolací soud usnesení soudu prvního stupně ve výrocích I., II., III. IV., potvrdil s tím, že hlavním akcionářem se rozumí společnost Rybářství Třeboň Hld. a. s./účastník 2)/a že výše jistiny představuje částka 692 Kč (jak se správně podává z obsahu odůvodnění napadeného usnesení, když ve výrocích III. a IV. soud prvního stupně nesprávně uvedl částku 692,50 Kč; jde o zřejmou nesprávnost) tak, aby výroky III. a IV. napadeného usnesení odpovídaly požadavkům pro případné řádné provedení výkonu rozhodnutí či exekuce (§ 219 o. s. ř.).
54. Výrok V. odvolací soud změnil (§ 220 o. s. ř.) s tím, že v případě navrhovatelí zaplacených soudních poplatků a vynaložených nákladů na právní zastoupení se jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává; a dále navrhovatelí a) přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v jím složené záloze na znalečné, když zbývajícím účastníkům řízení, tj. navrhovatelí b), účastníku 1) a účastníku 2) uložil každému povinnost zaplatit mu částku 30 000 Kč.
55. Změněn byl i výrok VI. o náhradě nákladů řízení státu. Při rozhodování podle § 148 odst. 1 o. s. ř. je třeba vycházet z nesporného charakteru tohoto řízení a z toho, že znalecký posudek vyžádaný soudem byl v zájmu všech účastníků, a proto odvolací soud uložil povinnost všem čtyřem účastníkům zaplatit státu na náhradě nákladů řízení částku 1 779 Kč.
56. Při rozhodování o náhradě nákladů odvolacího řízení je třeba již uvažovat o neúspěšné obraně odvolatele, jemuž se nepodařilo zvrátit rozhodnutí soudu prvního stupně. Odvolací soud proto o náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Úspěšným účastníkům 1) a 2) náleží odměna za právní zastoupení dle § 9 odst. 4 písm. c), § 11 odst. 1 písm.

d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování služeb (advokátní tarif), snižena u každého dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu o 20% za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání a účast při ústním jednání odvolacího soudu) po 2 480 Kč; k tomu dva režijní paušály po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 600 Kč, navýšené o DPH podle § 137 odst. 3 o. s. ř. ve výši 2 209,20 Kč Náklady odvolacího řízení účastníků 1) a 2) činí celkem 12 729,20 Kč.

57. Ve vztahu mezi navrhovatelem b) a účastníky 1) a 2) pak odvolací soud žádnému z nich právo na náhradu odvolacího řízení nepřiznal; navrhovatel b) proti usnesení soudu prvního stupně nebrojil, z obsahu spisu se podává, že mu žádné náklady v odvolacím řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné jen za podmínek § 237 o. s. ř.; lze je podat do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Praha 7. října 2019

Mgr. Kateřina Horáková, v.r.
předsedkyně senátu